

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: M. S.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2025, č. j. KUKHK-DS-2025-33847-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 16. 12. 2025 žalobu, kterou se domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové („správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 10. 2025, č. j. MMHK/594809/2025/OP/Hej, sp. zn. SZ MMHK/458551/2025/OP/Hej. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a uložil mu za to správní trest pokuty ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit

náklady řízení ve výši 2 500 Kč. Konkrétní jednání žalobce správní orgán prvního stupně vymezil následovně:

„dne 31. 7. 2025 v 10:23 hod řídil na silnici I. třídy č. 11 v ulici Víta Nejedlého v Hradci Králové ve směru jízdy z centra města na obec Blešno motorové vozidlo značky Citroën Jumper rz X, kdy za křižovatkou s ulicí Kladská až po úroveň autosalonu Jaguar (č.p. 272/37a – ul. Bratří Štefanů) při řízení vozidla držel v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu v pravé ruce telefonní přístroj.“

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, neboť jediným důkazem je výpověď pouze jednoho policisty bez jakéhokoliv technického záznamu. Žalobce má za to, že takový důkaz je nedostatečný k jednoznačnému závěru o jeho vině.
3. Žalobce dále namítal, že výpověď policisty obsahuje rozpory a také, že nebyla dostatečně hodnocena s ohledem na podmínky pozorování (osvětlení, úhel pohledu, vzdálenost). Správní orgán pochybil, když se nezabýval možným omylem svědka a když této výpovědi přisoudil absolutní věrohodnost, aniž by zkoumal její spolehlivost nebo možnost omylu. Správní orgán tak nedostal své zákonné povinnosti uvedené v § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti, když vycházel pouze z jediné svědecké výpovědi bez doplňujících důkazů. Správní orgán také nedodržel zásadu materiální pravdy a zásadu presumpce nevinu.
4. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně rekapituloval dosavadní průběh správního řízení a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.
6. Dále poukázal na skutečnosti vyplývající ze správního spisu, na jejichž základě dospěl k závěru, že jednání žalobce naplnilo znaky projednávaného přestupku. Uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a postup správních orgánů byl v souladu se zákonem.
7. Závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

9. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 17. 8. 2025 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení přestupku, z něhož se podává, že žalobce jako řidič motorového vozidla je podezřelý z porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť za jízdy držel v pravé ruce hovorové zařízení (mobilní telefon). K Za správnost vyhotovení: R. V.

oznámení o přestupku se žalobce vyjádřil tak, že žádný mobilní telefon nedržel. Uvedl, že telefon má uchycen na držáku přístrojové desky, což bude vidět na důkazním materiálu SD karty policejní hlídky.

10. V úředním záznamu ze dne 17. 8. 2025 policista pprap. M. L. uvedl, že dne 31. 7. 2025 vykonával službu v rámci okresu Hradec Králové se služebním motorovým vozidlem ŠKODA OCTAVIA combi v barvách policie ČR společně s pprap. E. B.. V 10:23 hodin v Hradci Králové, na ulici V. Nejedlého u modelářského letiště řádným způsobem zastavil motorové vozidlo CITROEN JUMPER, červené barvy, RZ: xx, jehož řidič od křižovatky ulic Víta Nejedlého a Kladská už po autosalon Jaguár držel za jízdy v pravé ruce mobilní telefon a telefonoval. Vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu a po odložení mobilního telefonu řidič přešel do levého jízdního pruhu. Policista následně sdělil žalobci důvod zastavení, se kterým však nesouhlasil a uvedl, že si spáchání uvedeného přestupku není vědom.
11. Příkazem správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2025, č. j. MMHK/495761/2025/OP/Hej byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal odpor, který odůvodnil tím, že se daného jednání nedopustil, neboť mobilní telefon při řízení nepoužíval.
12. Dne 29. 9. 2025 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 20. 10. 2025.
13. Dne 20. 10. 2025 byl správním orgánem vyslechnut svědek pprap. M. L.. Tento k přestupku uvedl, že dne 31. 7. 2025 s kolegyní pprap. E. B. vykonával dohled nad silničním provozem. Stáli u sjezdu k modelářskému letišti v ulici Víta Nejedlého v Hradci Králové naproti penzionu Lena. On pomocí služebního dalekohledu sledoval přijíždějící vozidla, kdy ve směru z centra města přijížděla v pravém jízdním pruhu červená dodávka zn. Citroen Jumper, ve které byl pouze řidič. Pprap. M. L. uvedl, že zřetelně viděl, že tento řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon, což díky dobré viditelnosti spatřil v době, kdy těsně opustil křižovatku s ulicí Kladská. Telefon držel po celou dobu a až v době, kdy si řidič zřejmě všiml hlídky, telefon odložil, dal levou směrovku a přešel do levého jízdního pruhu, kde se zařadil mezi jedoucí vozidla. Toto učinil přibližně na úrovni autosalonu Jaguar. Policista vozidlo vztyčenou paží zastavil, řidiče požádal o předložení dokladů, dle kterých byla zjištěna osoba uvedená v oznámení přestupku. Policista se řidiče dotázal, zda si je vědom spáchaného přestupku, načež mu řidič odpověděl, že si tohoto vědom není. Policista následně řidiči sdělil, že držel mobilní telefon. Řidič ale uvedl, že si tohoto vědom není a že to chce vidět. Žádný záznam přestupkového jednání však pořízen nebyl. Policista uvedl, že do výše uvedeného vozidla dobře viděl přes čelní sklo, bylo slunečno, slunce se však neodráželo v čelním skle a byla tak dobrá viditelnost. Policista dále uvedl, že řidič telefonní přístroj držel v pravé ruce u pravého ucha. Jednalo se opravdu o telefonní přístroj, neboť při řešení přestupku s řidičem si telefonu všiml ve vozidle na vedlejším sedadle, kam řidič telefon odložil potom, co si všiml hlídky. Druhý mobilní telefon měl v době zastavování v držáku umístěném na palubní desce uprostřed čelního skla. Řidič následně policistovi sdělil, že si držení telefonního přístroje není vědom a že měl mobilní telefon v držáku. Policista následně sdělil, že v ruce držel telefon, který poté položil na sedadlo. Následně řidič tento telefon schoval mezi sedadla nebo pod sebe. Policista závěrem dodal, že při jízdě z místa zjištění předmětného přestupku do místa zastavení vozidla měli vozidlo po celou dobu na dohled. Nemohlo dojít k záměně vozidla

Za správnost vyhotovení: R. V.

či k výměně řidiče před zastavením vozidla. Řidič se ve vozidle nacházel sám. Ke svědectví jeho kolegyně pprap. E. B. uvedl, že tato přestupkové jednání řidiče neviděla, neboť neměla dalekohled a vozidla si všimla až v době, kdy jej zastavoval. Domnívá se, že její svědectví je bezpředmětné, kdy tato je navíc v současné době v dlouhodobé pracovní neschopnosti.

14. Žalobce již ve svém vyjádření k oznámení přestupku uvedl, že mobilní telefon nedržel a že jej měl uchycen v držáku na přístrojové desce, což podle něj mělo být patrné z důkazního materiálu SD karty policejní hlídky. Ze správního spisu však nevyplývá, že by k projednávanému jednání byl pořízen obrazový nebo zvukově obrazový záznam zachycující samotný skutek. Naopak svědek pprap. M. L. při ústním jednání výslovně uvedl, že žádný záznam přestupkového jednání pořízen nebyl.
15. Následně správní orgán prvního stupně a žalovaný rozhodli tak, jak je specifikováno v části I. tohoto rozsudku.

B. Právní závěry

16. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vyšel při tom z následující právní úpravy.
17. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu „*řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“
18. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, při řízení vozidla, v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*“
19. Podle § 3 správního řádu „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
20. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi jeho názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Krajský soud posoudil společně žalobní námitky směřující proti dostatečnosti zjištěného skutkového stavu, hodnocení důkazů a věrohodnosti svědecké výpovědi policisty. Žalobce v této souvislosti namítal zejména to, že správní orgány vycházely pouze z výpovědi jediného policisty bez technického záznamu, že tato výpověď nebyla dostatečně hodnocena s ohledem na podmínky pozorování, a dále že správní orgány nezvažovaly možnost omylu svědka, čímž porušily zásadu materiální pravdy i presumpci nevin. Tyto námitky totiž tvoří vzájemně propojený okruh výhrad vůči skutkovým a důkazním závěrům správních orgánů.
22. Žalobce také namítal, že výpověď zasahujícího policisty obsahuje rozpory, avšak v žalobě nijak nekonkretizoval, v čem přesně měly tyto rozpory spočívat. Soud přitom přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, není jeho úkolem za žalobce domýšlet konkrétní skutkové či logické nesrovnalosti, které žaloba sama neoznačuje. Z tohoto důvodu mohl soud tuto námitku posoudit pouze v obecné rovině, tedy z hlediska toho, zda je výpověď svědka jako celek vnitřně souladná, konkrétní a přesvědčivá.
23. K problematice prokazování skutkového stavu výpověďmi policistů soud předně odkazuje na dlouhodobou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jak vyplývá např. z rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 5 As 364/2020-21, jehož bod 18 uvádí: „*a co se týká výslechů policistů, kteří byli spáchání přestupku přítomni, a kteří tak mohou uvést podstatné informace k průběhu celého skutkového děje, k tomu je nutno uvést, že se jedná o standardní důkazní prostředek-srov. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné k zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že obecně lze policistu považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě*

něco jiného (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, na který stěžovatelka sama v kasační stížnosti odkazovala).“

24. Současně však nelze výpovědi policisty přiznávat vyšší důkazní sílu automaticky jen z důvodu jeho služebního postavení. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, „policistu lze sice obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného“, to však nevylučuje povinnost správních orgánů pečlivě hodnotit konkrétní přesvědčivost jeho výpovědi v projednávané věci. Tento závěr je přitom třeba chápat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, podle něhož nelze výpovědi policistů bez dalšího automaticky přikládat vyšší váhu než výpovědím jiných osob. Věrohodnost takové výpovědi mohou snižovat zejména okolnosti nasvědčující zaujatosti policisty nebo jiný nestandardní postup při kontrole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Pokud pak správní orgány považují za rozhodující důkaz právě výpověď policisty, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost takového důkazu, zejména u přestupků obtížně pozorovatelných pouhým okem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86).
25. K přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje při řízení vozidla, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, v němž uvedl: „V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (...).“
26. K tomu, co lze považovat za přestupek pozorovatelný pouhým okem, a jaký důkazní standard je těchto případech dostačující, soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, dle kterého „pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky.“
27. V rozsudku č. j. 10 As 339/2020-44 Nejvyšší správní soud uvedl: „[14] Důkazním standardem spojeným s prokazováním držení telefonu při řízení vozidla se NSS již vícekrát zabýval. Ve svých rozhodnutích opakovaně dospěl k závěru, že držení telefonu při řízení patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je tedy třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Standardně pozoruje policista tyto přestupky pouhým okem; následně se tedy prokazují jen jejich svědeckými výpověďmi a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018–34, body 17 a 18). Obviněný tak může být shledán vinným ze spáchání takového přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. To

Za správnost vyhotovení: R. V.

předpokládá, že policisté (či alespoň jeden z nich) byli v takovém postavení k vozidlu řidiče, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět, a to natolik detailně, aby si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek NSS ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63). Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, čj. 4 As 159/2015–23, či ze dne 29. 3. 2016, čj. 1 As 27/2016–34).“

28. V projednávané věci je předmětem sporu především to, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. V řízení o přestupku se nelze spokojit jen s pravděpodobnou verzí skutečného stavu, že se obviněný dopustil přestupku. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že jednáním žalobce byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán. V takovém případě v souladu se zásadou in dubio pro reo nelze obviněného shledat vinným (dále viz rozsudky ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012-39, a ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015-39).
29. V nyní posuzované věci krajský soud shledal, že správní orgány vyšly především z jediného přímého důkazního zdroje, a to z pozorování zasahujícího policisty, které bylo nejprve zachyceno v úředním záznamu a následně rozvedeno při jeho svědeckém výslechu. Sama tato okolnost však ještě neznamená, že skutkový stav nebylo možno zjistit bez důvodných pochybností. Rozhodující je přesvědčivost, konkrétnost a vnitřní soulad takového důkazu.
30. Pokud žalobce poukazoval na „důkazní materiál SD karty policejní hlídky“, ze správního spisu neplyne, že by existoval jakýkoli obrazový či zvukově obrazový záznam zachycující samotné přestupkové jednání. Naopak svědek pprap. M. L. při ústním jednání výslovně uvedl, že žádný záznam přestupkového jednání pořízen nebyl. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že takový důkaz neprovedly. Ani samotné tvrzení žalobce, že měl telefon umístěn v držáku, přitom bez dalšího nevyvolává důvodné pochybnosti o správnosti skutkových závěrů správních orgánů. Ze svědecké výpovědi pprap. M. L. totiž plyne, že po zastavení vozidla zpozoroval ve vozidle telefon umístěný v držáku na palubní desce a současně další telefonní přístroj, který měl žalobce po zpozorování hlídky odložit na vedlejší sedadlo. I pokud by tedy bylo postaveno najisto, že žalobce měl ve vozidle telefon v držáku, samo o sobě by to nevyklučovalo, že při jízdě v ruce držel jiný telefonní přístroj.
31. Za podstatné soud považuje rovněž to, že svědek pprap. M. L. výslovně popsal podmínky pozorování. Uvedl, že přijíždějící vozidla sledoval služebním dalekohledem, a to z místa u sjezdu k modelářskému letišti v ulici Víta Nejedlého naproti penzionu Lena, že do vozidla žalobce dobře viděl přes čelní sklo, že bylo slunečno, avšak bez odrazu slunce v čelním skle, a tedy že byla dobrá viditelnost. Současně uvedl, že žalobce držel telefonní přístroj v pravé ruce u pravého ucha po souvislý úsek jízdy od prostoru za křižovatkou s ulicí Kladská až přibližně po úroveň autosalonu Jaguar, a nikoliv pouze v krátkém okamžiku. Nešlo tedy o letmý a obtížně ověřitelný vjem bez bližšího popisu pozorovacích podmínek.
32. S ohledem na shora uvedenou judikaturu ani skutečnost, že přestupek přímo pozoroval pouze jeden z členů policejní hlídky, sama o sobě neznamená, že skutkový stav nemohl být zjištěn bez důvodných pochybností. Rozhodující je kvalita a přesvědčivost provedeného důkazu, nikoliv počet svědků. Svědek navíc objasnil, proč jeho kolegyně
Za správnost vyhotovení: R. V.

přestupkové jednání sama neviděla, když uvedl, že neměla dalekohled a vozidla si všimla až v době zastavování. Současně svědek uvedl, že žalobce byl ve vozidle sám a že vozidlo měl od místa zjištění přestupku až do jeho zastavení po celou dobu na dohled, takže nemohlo dojít k záměně vozidla ani řidiče.

33. Při takto vymezeném přezkumu soud neshledal, že by výpověď svědka vykazovala vnitřní nesoulad, který by mohl zpochybnit její věrohodnost. Pro posouzení věci je podstatné, že svědek jak v úředním záznamu, tak při svědeckém výslechu totožně uváděl, že žalobce za jízdy držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj a odložil jej až poté, co zřejmě zpozoroval policejní hlídku. V podstatných znacích skutkového děje tedy jeho výpověď nevykazuje rozpory, které by odůvodňovaly závěr o možné záměně či nespolehlivosti jeho pozorování. Významné je i to, že svědek nepopisoval pouze blíže neurčený předmět, nýbrž konkrétně telefonní přístroj.
34. K námitce možné omylnosti svědka soud uvádí, že správní orgány tuto otázku nepominuly, nýbrž ji posoudily prostřednictvím hodnocení konkrétnosti, logičnosti a souladnosti jeho výpovědi s ostatními podklady ve spise. Ze správního spisu přitom nevyplývají žádné okolnosti, které by nasvědčovaly zaujatosti svědka vůči žalobci, účelovosti jeho postupu nebo jinému nestandardnímu jednání. Samotné popření skutku ze strany žalobce proto bez dalšího nemůže vést k závěru, že ve věci vznikly důvodné pochybnosti.
35. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány neporušily zásadu materiální pravdy ani zásadu presumpce nevinny. Skutkový stav zjistily v rozsahu potřebném pro rozhodnutí a své skutkové závěry opřely o přímý důkaz v podobě svědecké výpovědi zasahujícího policisty, kterou hodnotily jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady správního spisu. Sama absence obrazového či zvukově obrazového záznamu projednávaného jednání nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí ani bez dalšího neznamená, že by vina žalobce nemohla být spolehlivě prokázána. V posuzované věci je rozhodující, že svědecká výpověď byla konkrétní, logická, v podstatných okolnostech stálá a nevzbuzovala rozumné pochybnosti o tom, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj. Za této situace nevznikly důvodné pochybnosti, které by bylo třeba vyložit ve prospěch žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

36. Žádné z žalobních námitek krajský soud nevyhověl, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Za správnost vyhotovení: R. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. března 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně